

РЕШЕНИЕ

№ 23427

гр. София, 10.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 15.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Ралица Рачкова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1254** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ралица Рачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. Л. И., ЕГН: [ЕГН], чрез пълномощника си адв. К. Д. срещу Решение № 3406/16.09.2025 г., постановено по НАХД № 11139/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 100 състав, с което съдът е потвърдил Наказателно постановление /НП/ № 23-4332-034150 от 07.06.2024 г., издадено от началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на касатора на основание чл. 182, ал. 5, вр. ал. 1, т. 4 от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 800 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, което се твърди да е извършено при условията на системност на 18.08.2023 г. в [населено място].

В жалбата се твърди, че оспореното съдебно решение е неправилно, необосновано и постановено при нарушение на съдопроизводствените правила, както и при явна несправедливост на наложеното наказание - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Наказателно процесуалния кодекс (НПК). Твърди се, че районният съд неправилно е тълкувал и приложил разпоредбата на §6, т. 62 от ДР на ЗДвП, която дава легална дефиниция за „системност“ на нарушенията. Изтъква, че по делото не е доказано по категоричен начин връчването на предходен ЕФ Серия К № 5799100 по описа на ОДМВР – К., а след като не е доказано връчването, не може да се приеме, че същият е влязъл в сила. Посочва още, че АНО неправилно е

приел, че касаторът „е водач, който системно превишава разрешената максимална скорост за населено място от 31 до 40 км/час, докато процесния ЕФ и предишен такъв са за нарушения, извършени извън населено място. Касаторът счита, че неправилно е приложена и разпоредбата на чл. 6 от ЗАНН. Излагат се твърдения за необоснованост на оспореното съдебно решение, тъй като вмененото нарушение не е безспорно доказано, а мотивите на съда за противоречиви. Посочва се още, че е налице нарушение на чл. 34, ал. 1 ЗАНН – нарушителят е бил известен за АНО на 18.08.2023 г., а АУАН е издаден на 29.12.2023 г. Навеждат се твърдения за явна несправедливост на наказанието. Моли съда за отмяна на оспореното съдебно решение и потвърденото с него НП, а в условията на евентуалност – делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС.

В съдебно заседание касаторът В. Л. И. се представлява от адв. Д., който заявява, че поддържа доводи в касационната жалба и иска решението на СРС да бъде отменено и съдът да се произнесе по съществото на спора.

Ответникът – Началник група в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция”, не се явява и не се представлява в открито съдебно заседание. Представя писмени бележки, с които изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XXVII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбите доводи и като съобрази разпоредбата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл. 211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт, при което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е основателна.

От фактическа страна районният съд е установил следното:

На 18.08.2023 г., около 15:51 часа, в [населено място], на [улица], В. Л. И., ЕГН: [ЕГН] е управлявал собствения си лек автомобил, марка „ВОЛВО”, модел „С 40 2.0 Д” с рег. [рег.номер на МПС] , с посока на движение от [населено място] към [населено място], като до № 269 се е движил със скорост от 87 км/ч, при ограничение на скоростта за населеното място до 50 км/ч. Нарушението е установено с техническо средство АТСС с номер 11743ЕЕ, като от установената скорост от 90 км/ч е приспаднал толеранс от 3% в полза на водача. На 24.10.2023 г. е подадена декларация по чл. 188 от ЗДвП от В. Л. И., с която е декларирал, че на 18.08.2023 г., около 15:51 часа МПС с рег. [рег.номер на МПС] е управляван от него.

С ЕФ Серия К № 6141879, влязъл в законна сила на 03.02.2023 г. В. Л. И. е санкциониран за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в управление на лек автомобил по АМ С. с превишение на скоростта от 39 км/ч, извършено на 07.07.2022 г.

С ЕФ Серия К 5788100, влязъл в законна сила на 23.11.2022 г., В. Л. И., ЕГН: [ЕГН] е санкциониран за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в управление на лек автомобил по АМ С. с превишение на скоростта от 51 км/ч, извършено на 16.04.2022 г.

На 29.12.2023 г. от Е. Б. – младши автоконтрольор при ОПП СДВР е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с № 129050, който е връчен на В. И. на 22.01.2024 г. Срещу съставения АУАН не е подадено писмено възражение. Въз основа на АУАН е издадено процесното НП.

По делото са приобщени обяснения на жалбоподателя, в които е оспорила да е подписвал известие за доставяне на ЕФ № 5799100 и е заявил, че вече няма кола, защото годеницата му е

реализирала ПТП. Допусната е и е изслушана почеркова експертиза, по която съдът е приел експертното изследване за обективно и професионално проведено, даващо ясен отговор на поставената задача.

От правна страна съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Приел е, че в съставения АУАН и издаденото НП нарушението е описано ясно и пълно с излагане на всички съставомерни елементи от състава на посочената като нарушена норма, така че за жалбоподателя не възниква неяснота относно административното обвинение.

С оспореното решение е прието, че на 18.08.2023 г., около 15:51 часа, в [населено място], И. е управлявал автомобил със скорост от 87 км/ч (след приспаднал толеранс от 3% в полза на водача) при максимално допустимо ограничение за населеното място от 50 км/ч., с което е осъществил състава на нарушение по смисъла на чл. 21, ал.1 от ЗДвП.

Съдът е приел, че нарушението е извършено в условията на „системност“ по смисъла на §6, т. 62 от ДР на ЗДвП с оглед на това, че по отношение на И. са издадени два предходни ЕФ, влезли в сила в рамките на едногодишен срок от извършване на процесното нарушение. Според СРС ЕФ Серия К № 6141879 е връчен и е влязъл в законна сила на 03.02.2023 г., а ЕФ Серия К № 5799100 е връчен и е влязъл в сила на 23.11.2022 г.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на Административен съд София-град прави до следните правни изводи:

Първоинстанционният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствата.

Настоящата касационна инстанция споделя изводите на районния съд относно доказаността на извършването с НП № 23-4332-034150 от 07.06.2024 г., нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. В случая безспорно е установено, че И. е управлявал автомобила си при превишаване на скоростта за населено място с 37 км/ч – в [населено място], на [улица] при ограничение на скоростта 50 км/ч., което отговаря на нарушението визирано в чл. 182, ал. 1, т. 4 ЗДвП – водач, който превишава разрешената максимална скорост в населено място, се наказва както следва: за превишаване от 31 до 40 км/ч – с глоба от 400 лева. Установената безпротиворечиво фактическа обстановка е възпроизведена в съответствие с правилата по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, като административнонаказаното лице не е възпрепятствано да разбере за кое свое деяние му е наложено и конкретно административно наказание. Действително в мотивите на съдебното решение първоначално е написано, че водачът на автомобила е управлявал автомобила със „скорост 114 км/ч, от която е приспаднал толеранс от 3% в полза на водача, поради което е прието, че е управлявал автомобила със скорост от 110 км/ч“, но след това коректно е обсъдено, че „в конкретния случай се установява извършването на нарушение, изразяващо се в превишаване на скоростта за населено място с 37 км/ч, доколкото от измерената скорост от 90 км/ч е приспаднал толеранс от 3%, съответно приема се, че скоростта е 87 км/ч“. Последното съдът възприема като техническа грешка, която не може да бъде определена като съществено процесуално нарушение, водещо до отмяна на съдебния акт на това основание. Не се констатира и нарушаване правото на защита на санкционираното лице.

За да квалифицира нарушението като системно по смисъла на § 6 т. 62 от ЗДвП, АНО е посочил, че касаторът е санкциониран с електронни фишове за управление на МПС с превишена скорост, както следва: ЕФ Серия К 5788100 /л. 35/, влязъл в законна сила на 23.11.2022 г. и ЕФ Серия К № 6141879 /л. 37/, влязъл в законна сила на 03.02.2023 г., а процесното нарушение е извършено на

18.03.2012 г. Съгласно §6, т.62 от ЗДвП, „системно“ е нарушението, извършено три или повече пъти в едногодишен срок от влизане в сила на първото наказателно постановление или на първия електронен фиш, с който на нарушителя се налага наказание за същото по вид нарушение.

Основната защитна теза както във въззивното производство, така и пред настоящата касационна инстанция на касатора се основава на това, че ЕФ Серия К № 5799100 не е влязъл в законна сила, поради нередовно връчване, поради което не може да се приеме, че е налице хипотеза на „системност“.

В случая обаче настоящият съдебен състав констатира, че с последните изменения с ЗДвП /обн. ДВ, бр. 64 от 5.08.2025 г., в сила от 07.09.2025 г./ е отпаднала наказуемостта за системно нарушения по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, предвидена в разпоредбата на чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В действащата редакция на чл. 182, ал. 5 от ЗДвП наказание за системно нарушение е предвидено единствено за деяния по ал. 1, т. 5 и 6, ал. 2, т. 6, ал. 3, т. 6. При това положение несъмнено в случая е налице по-благоприятен закон за дееца, който следва да бъде приложен съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗАНН. В конкретния случай, доколкото извършването на процесното нарушение е безспорно установено, касационният състав приема, че са налице предпоставки за преквалифициране на установеното нарушение, което обаче не е в правомощията на касационната инстанция.

В съответствие с приетото в т. 2 от Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. на Върховния административен съд по т.д. № 1/2020 г., ОСС, I и II колегия на ВАС, в касационното производство по реда на глава дванадесета от АПК, след като отмени решението на районния съд, административният съд няма правомощие да преквалифицира описаното в НП изпълнително деяние, подвеждайки установените от административнонаказващия орган факти под друга нарушена законова разпоредба. В мотивите на цитираното тълкувателно решение, ОСС, I и II колегия, е изразило становище, че това е така, тъй като подведеният под административнонаказателна отговорност субект трябва да разполага в касационното производство с възможност за защита не само срещу съставомерните факти, установени от административнонаказващия орган, но и срещу тяхната правна квалификация, независимо дали тя е дадена от административнонаказващия орган или за първи път от районния съд. С такова правомощие разполага въззивната инстанция по аргумент от същото тълкувателно решение (т. 1), а и според вече изричната уредба в ЗАНН – чл. 63, ал. 7, т. 1, вр. ал. 2, т. 4 ЗАНН.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав намира касационната жалба за основателна, респ. обжалваното решение следва бъде отменено като неправилно, а делото върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивната инстанция, съобразно дадените указания.

При новото разглеждане на делото районният съд следва да извърши нова преценка за приложимия материален закон, като даде правилната правна квалификация на нарушението и определи съответстващата санкционна разпоредба.

Относно претенциите на страните за разноски, в т.ч. и за настоящата инстанция, съгласно чл. 226, ал. 3 АПК, следва да се произнесе въззивният съд при новото разглеждане на делото.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 2 и чл. 224 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XVIII касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 3406/16.09.2025 г., постановено по НАХД № 11139/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 100-ен състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд, при спазване на указанията

дадени в мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: